25/12/2023

Κήρυγμα του Μητροπολίτη Κύκκου την Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Κύκκου και Τηλλυρίας

Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος ιερούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό Αγίου Προκοπίου, Μετόχι της Ιεράς Μονής Κύκκου, την Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως, 24 Δεκεμβρίου 2023.

Στο κήρυγμα του ο Πανιερώτατος αναφέρθηκε στο πνευματικό νόημα της θείας ενανθρωπήσεως, καθώς και στο μυστηριακό, και μη-κοσμικό, τρόπο, με τον οποίο ο Χριστιανός οφείλει να βιώσει τα Χριστούγεννα.

Παράλληλα δεν παρέλειψε να μιλήσει για τα δεινά που μαστίζουν την ανθρωπότητα, όπως οι πόλεμοι που μαίνονται στην Ουκρανία και στη Μέση Ανατολή, και στηλίτευσε την στάση των ισχυρών της γης αναφορικά με την επί σαράντα εννέα και πλέον χρόνια Τουρκική κατοχή της βόρειας Κύπρου.

Ωστόσο ο Πανιερώτατος έστειλε μήνυμα συνέχισης του αγώνα μέχρι την τελική δικαίωση και την ελευθερία.

«Δέν πρέπει νά ἀπογοητευόμαστε, ὅμως, ἀπό τήν προσωρινή αὐτή ἐπικράτηση τῆς ἀδικίας, καί δέν πρέπει νά ἀποκάμνομε ἀπό τή δοκιμασία τῶν θλίψεων. Νά ἀντλήσουμε πρέπει ἀπό τή φάτνη τῆς Βηθλεέμ παραμυθία καί θάρρος καί νά συνεχίσουμε τόν ἀγώνα μέχρι τήν τελική δικαίωση καί τήν ἐλευθερία», ανέφερε χαρακτηριστικά ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος και καταλήγοντας, μεταξύ άλλων, τόνισε:

«Πρέπει νά τό ἐννοήσουμε καλά, ὅτι τό μόνο μέσο γιά τήν ἐπικράτηση πραγματικῆς ἐν δικαιοσύνῃ εἰρήνης πάνω στή γῆ, εἶναι ἡ πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό καί ἡ συμμόρφωση πρός τίς ἐντολές του.»

Παρακολουθήστε το κήρυγμα του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρου:

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΜΕΤΟΧΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΥΚΚΟΥ ΣΤΙΣ 24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2023:

Κάθε χρόνο, ἀγαπητοί χριστιανοί, μία Κυριακή, πρίν ἀπό τά Χριστούγεννα, ἀκοῦμε τόν γενεαλογικό κατάλογο τῶν προπατόρων τοῦ Ἰησοῦ. Ἦταν συνήθεια ἐκεῖνα τά χρόνια νά ἀπαριθμοῦνται οἱ πρόγονοι τῶν ἀνθρώπων καί μάλιστα τῶν Ἰουδαίων, γιά νά ἀναδεικνύεται ἡ γνησιότητα τῆς καταγωγῆς καί τοῦ γένους τους. Γι’ αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο ἡ εὐαγγελική περικοπή, πού ὅρισε ἡ Ἐκκλησία μας νά διαβάζεται τήν Κυριακή αὐτή πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, εἶναι ἀπό τό πρῶτο κεφάλαιο τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου, ὅπου ὁ ἱερός συγγραφέας μᾶς δίνει τή γενεαλογία τοῦ Χριστοῦ, καί στή συνέχεια μᾶς περιγράφει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο γεννήθηκε ὁ Χριστός ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου. Ἡ γενεαλογική παράθεση ὅλων αὐτῶν τῶν ὀνομάτων δέν γίνεται χωρίς λόγο. Ἡ ἀπαρίθμηση ὅλων αὐτῶν τῶν ἰουδαϊκῶν ὀνομάτων ἔχει ἕνα σπουδαῖο καί βασικό σκοπό• ὅτι, δηλαδή, ὁ Χριστός δέν ἦταν ἕνα φανταστικό, ἀνύπαρκτο πρόσωπο, ἀλλά ἕνα πραγματικό πρόσωπο, πού ὡς ἄνθρωπος καταγόταν ἀπό τόν Ἀβραάμ μέχρι καί τόν Ἰωσήφ τόν προστάτη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐκτός, ὅμως, ἀπό τόν πρωταρχικό αὐτό σκοπό, ἡ Ἐκκλησία μας, μέ τήν παράθεση τοῦ γενεαλογικοῦ αὐτοῦ καταλόγου, θέλει, ἐπίσης, νά τιμήσει ὅλους ἐκείνους τούς δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού ἔζησαν καί πέθαναν, πιστεύοντες καί περιμένοντες τήν ἐκπλήρωση τῆς ἐπαγγελίας

τοῦ Θεοῦ, γιά τήν ἔλευση τοῦ Μεσσία, τοῦ Σωτήρα, δηλαδή καί Λυτρωτῆ τῆς ἀνθρωπότητας, τό γεγονός, δηλαδή, πού καί ἐμεῖς, καί ὅλοι οἱ ὅπου γῆς χριστιανοί, ἑτοιμαζόμαστε νά γιορτάσουμε αὔριο. Ὄρθρου βαθέως αὔριο θά γιορτάσουμε τό ὑπερούσιο θαῦμα τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ καί Λόγου, θά γιορτάσουμε τή Γέννηση τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἐν Βηθλεέμ τῇ πόλει». Ἕνα γεγονός, τό ὁποῖο ὄχι μόνο ἀποτελεῖ τό κέντρο τῆς πανανθρώπινης ἱστορίας, ἀλλά εἶναι καί ἡ ἀφετηρία τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία οὐσιαστικά ἄρχισε ἀπό τό γεγονός αὐτό τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, ἀφοῦ μέχρι τότε, ἐξαιτίας τῆς παρακοῆς τῶν Πρωτοπλάστων καί τῆς ἔξωσής τους ἀπό τόν Παράδεισο, ὁ ἄνθρωπος ὕπνωττε βαθιά, κατώδυνος κάτω ἀπό τήν κυριαρχική ἐξουσία τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου, ἡ δέ ἁμαρτία, ἡ φθορά καί ὁ θάνατος τόν ἔπλητταν ἀνελέητα. Μέ τή Γέννηση, ὅμως, τοῦ Χριστοῦ, τήν ἐνανθρώπηση, δηλαδή, τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τά ἀδιαπέραστα σκότη τοῦ θανάτου δέν ἀποβαίνουν πλέον ἐπίφοβα γιά τόν ἄνθρωπο. Γιά τόν ἄνθρωπο ὁ θάνατος δέν εἶναι πιά ἡ φρικώδης ἀποσύνθεση τῆς μορφῆς, ἡ ἐκμηδένιση καί μεταχώρηση στήν ἀνυπαρξία, ἀλλά ἔξοδος ἀπό τόν χρόνο πρός τήν αἰωνιότητα. Ἀποδέσμευση τῆς ψυχῆς ἀπό τά ὑλικά της δεσμά καί ἀνάσταση «εἰς ζωήν αἰώνιον». Καί τοῦτο, γιατί μέ τή σάρκωση τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς ἁγίας Τριάδος, τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἔγινε κατορθωτή ἡ θέωση τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Πῶς ἔγινε αὐτό; Μέ τήν πρόσληψη τῆς ἀνθρώπινης φύσεως ἀπό τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεό. Μέ τήν πρόσληψη αὐτή ἡ ἀνθρώπινη φύση ἑνώθηκε μέ τή θεία φύση στή θεανδρική ὑπόσταση τοῦ Χριστοῦ καί θεώθηκε καί αὐτή. Ὅταν δέ προσερχόμαστε κατάλληλα προετοιμασμένοι, στό Μέγα Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί κοινωνοῦμε μέ φόβο Θεοῦ καί πίστη βαθιά καί ἀγάπη ἀνυπόκριτη τό Πανάγιο Σῶμα καί τό Τίμιο Αἷμα τοῦ Κυρίου μας, τότε θεώνουμε καί τή δική μας ὑπόσταση, καί, κατ’ ἐπέκταση, τήν ἀφθαρτοποιοῦμε καί τήν ἀθανατίζουμε. Ὡς τήν ὥρα τῆς θείας Γεννήσεως οἱ ἄνθρωποι πέθαιναν. Τώρα πιά δέν πεθαίνουν. Ἁπλᾶ κοιμοῦνται μέσα στούς τάφους τους, γιά νά ἀναστηθοῦν μιά μέρα καί νά ἀπολαύσουν τή χαρά τῆς αἰώνιας ζωῆς καί ἀθανασίας.

Τά Χριστούγεννα, λοιπόν, εἶναι ἡ ἑορτή τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ταυτόχρονα καί ἡ γιορτή τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου, γι’ αὐτό καί ὁ Μέγας τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀθανάσιος ὑπογραμμίζει μέ ἔμφαση: «Αὐτός, ὁ Λόγος, ἐνηθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν καί αὐτός ἐφανέρωσεν ἑαυτόν διά σώματος, ἵνα ἡμεῖς τοῦ ἀοράτου Πατρός ἔννοιαν λάβωμεν».

Συμπερασματικά, ὑπογραμμίζουμε, ὅτι τά Χριστούγεννα εἶναι ἡ ἐξ ἄκρας ἀγάπης καί εὐσπλαχνίας ταπείνωση καί ἀγαπητική κένωση τοῦ Θεοῦ, μέ σκοπό τήν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τά δεσμά τοῦ διαβόλου καί τῆς ἁμαρτίας, καί ἀπό τόν νόμο τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, καί τή χειραγώγησή του πρός τήν

αἰωνιότητα καί τήν ἀθανασία. Αὐτός εἶναι ὁ ὕψιστος σκοπός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, δηλαδή, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία θά γιορτάσουμε αὔριο.

Ὅμως, γιά τόν ἐπάξιο ἑορτασμό τῆς θείας Γεννήσεως, πρέπει νά ὑπάρχει ἡ προετοιμασία ἐκείνη, πού προϋποθέτει ὁ ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας• «ἐπάραντες τόν νοῦν, ἐπί τήν Βηθλεέμ ἀναχθῶμεν τῇ διανοίᾳ καί κατίδωμεν τό ἐν σπηλαίῳ μέγα μυστήριον». Τά Χριστούγεννα δέν πρέπει νά τά ἑορτάζουμε ἐπιφανειακά, ἐθιμικά, κοσμικά, ἀλλά νά τά βιώνουμε πρέπει ἐσωτερικά, ὑπαρξιακά, μυστηριακά. Καί αὐτή ἡ ἐσωτερική, ὑπαρξιακή, μυστηριακή προσέγγιση τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων ἐπιτυγχάνεται μέ τό μυστήριο τῆς Μετανοίας καί Ἐξομολόγησης, πού συνιστοῦν μιά ἐκ νέου γέννηση τοῦ ἀνθρώπου σέ πνευματικό ἐπίπεδο, καθώς σβήνει τό παρελθόν καί ἀνοίγει τόν δρόμο γιά τό μέλλον, καθαρίζει τόν ἔσω ἄνθρωπο καί τόν καθιστᾶ ἄξιο νά δεχθεῖ τήν εὐσπλαχνία καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐκφράζεται μέ τό μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεώς του. Καί ἡ μυστηριακή αὐτή προσέγγιση ὁλοκληρώνεται μέ τήν προσέγγιση στό Ποτήριο τῆς Ζωῆς, στό Μέγα, δηλαδή, μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας, ὅπου κοινωνοῦμε Σῶμα καί Αἷμα Κυρίου καί γινόμαστε χριστοφόροι καί θεοφόροι. Δέν πρέπει, ὅμως, νά σταματοῦμε ἐδῶ, ἀλλά νά προχωροῦμε πρέπει καί πάρα πέρα. Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ πρέπει νά μᾶς βοηθᾶ νά ξαναβλέπουμε τόν κόσμο γεμᾶτοι ἀγάπη, καί νά προσεγγίζουμε τούς ἄλλους ἀνθρώπους μέ κατανόηση καί ἐπιείκεια, μέ τήν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπό τήν οὐράνια ἐκείνη γλυκύτητα, πού στάλαξε μέσα μας ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ καί Λόγου. Ὀφείλουμε, δηλαδή, κατά τήν προτροπή τοῦ Κυρίου, νά δώσουμε τό χέρι στόν πένητα, νά ντύσουμε τόν γυμνό, νά ἐπισκεφθοῦμε τόν φυλακισμένο, νά φροντίσουμε τόν ἄρρωστο, νά χορτάσουμε τόν πεινασμένο, νά ξεδιψάσουμε τόν διψασμένο, νά δοῦμε στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἐμπερίστατου ἀδελφοῦ τό πρόσωπο Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος «ἐταπείνωσεν ἑαυτόν μορφήν δούλου λαβών» (Φιλ. β’ 7) γιά τήν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων. Μόνο ἔτσι μποροῦμε νά δώσουμε πνευματικό περιεχόμενο στή μεγάλη καί κοσμοσωτήρια ἑορτή τῶν Χριστουγέννων. Διαφορετικά θά παριστάμεθα μόνο ὡς θεωροί τῶν θείων γεγονότων τῆς Γεννήσεως, παραμένοντες ἔξω ἀπό τά γεγονότα αὐτά, καί θεωροῦντες ἀπό μακριά τά γεγονότα τῆς θείας οἰκονομίας. Καί δυστυχῶς πρέπει νά ὁμολογήσουμε, ὅτι σήμερα οἱ πολλοί παραμένουν ἀδιάφοροι, δέν συγκινοῦνται ἀπό τή μεγάλη ὑπόθεση τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Ἀπορροφημένοι ἀπό τόν κόσμο, ἀπό τά συμφέροντα καί τίς φιλοδοξίες, ἀπό τίς μέριμνες καί τήν ἀπάτη τοῦ πλούτου, σκοτισμένοι ἀπό τήν ἁμαρτία καί τίς ὑλιστικές ἀπολαύσεις, φροντίζουν μόνο πῶς θά καλοπεράσουν, κατά τίς ἅγιες αὐτές μέρες. Μένουν ξένοι πρός τόν Χριστό, ὅπως καί οἱ Φαρισαῖοι τότε.

Ὑπάρχουν, ὅμως, καί οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, πού δέν ἀρνοῦνται ὁλότελα νά δεχθοῦν

τήν ἐπίσκεψη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν τοῦ παρέχουν τήν πρώτη θέση μέσα στήν καρδιά τους. Ἑορτάζουν τό κοσμοσωτήριο γεγονός τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, χαίρουν γιά τή Γέννηση τοῦ Σωτήρα μας Χριστοῦ, ἀλλά μένουν στήν ἐπιφανειακή χαρά τοῦ καλοῦ φαγητοῦ, τῆς ἀνταλλαγῆς χριστουγεννιάτικων καρτῶν καί δώρων ἤ ἕνός καλοστολισμένου χριστουγεννιάτικου δένδρου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἴσως μάλιστα, νά συγκινοῦνται πρός στιγμή, ἀλλά δέν ἀποφασίζουν νά ἀλλάξουν ζωή, νά κάνουν δηλαδή, ἀρχηγό καί κυβερνήτη τους τόν Θεάνθρωπο Λυτρωτή καί Σωτήρα τοῦ κόσμου, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἀλλά, γενικά ὁμιλοῦντες, πρέπει νά παραδεχθοῦμε, ὅτι ὅλοι μας, ἄλλοι σέ μικρότερο καί ἄλλοι σέ μεγαλύτερο βαθμό, μετατρέψαμε τή μεγάλη καί κοσμοσωτήρια αὐτή ἑορτή, σέ ἕνα ἀπέραντο φαγοπότι, σέ μία ἀχορταγία τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων, τῆς σπατάλης, τῆς ἀλόγιστης κατανάλωσης. Ἡ ἀντιμετώπιση ὅμως αὐτή τοῦ γεγονότος τῶν Χριστουγέννων μαρτυρεῖ, ὅτι ἀποφύγαμε ἤ δέν προσπαθήσαμε ὅσο ἔπρεπε, γιά νά διεισδύσουμε στό βαθύ καί ἐκπληκτικό περιεχόμενο τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς Ἑορτῆς, ἡ οὐσία τῆς ὁποίας ἄλλαξε τόν ροῦν τῆς Ἱστορίας καί προκάλεσε τή μεγαλύτερη ἔκρηξη πνευματικῶν ἀληθειῶν καί ἐσωτερικῶν ἀναζητήσεων, πού γνώρισε ἡ ἀνθρωπότητα στή διαχρονική της διαδρομή. Μέ τόν τρόπο, ὅμως, αὐτό μέ τόν ὁποῖο προσεγγίζουμε τό κοσμοσωτήριο αὐτό θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, τά Χριστούγεννα γίνονται μιά ἐξωτερική, ἐθιμική ἑορτή καί ὄχι ἕνας βαθύς, μέγας σεισμός τῆς ὕπαρξής μας.

Γιατί ἀποροῦμε, λοιπόν, γιά ὅσα δεινά μαστίζουν τόν σημερινό κόσμο; Πῶς νά μήν ἀποθηριώνεται ὁ ἄνθρωπος;

Ἡ ἀνθρωπότητα σήμερα, δύο χιλιάδες χρόνια μετά τή θεία ἐνανθρώπηση, δέν ἐνστερνίστηκε ἀκόμα τή σωτηριώδη διδασκαλία τοῦ θείου Βρέφους ὡς τό μόνο περιπόθητο ἰδεῶδες της, γι’ αὐτό καί ἐξαλουθεῖ νά πάσχει καί νά ὑποφέρει. Σήμερα, μίση, κακίες, ἀπληστία, χρηματολατρεία, ἐγκληματικότητα, μνησικακία, ἐκδικητικότητα, αἰσθησιοκρατία, ἀλκοολισμός, ναρκωτικά, ἔιτζ, ἀλλά καί ἡ μοναξιά, ἡ ἀπελπισία, ἡ πλήξη, ἡ ἀνία καί τό ἄγχος κρατοῦν δέσμιους καί καταδυναστεύουν τόν σύγχρονο ἄνθρωπο τῆς εὐμάρειας καί τοῦ πλούτου. Καί τό χειρότερο ὅλων, οἱ ἄνθρωποι σήμερα τρῶμε τίς σάρκες τῶν ἀδελφῶν μας, θυσιάζοντας ἀρχές καί ἀξίες, προκειμένου νά ἱκανοποιήσουμε ἄνομα συμφέροντα καί χαμερπεῖς κυριαρχικές ἀρχομανίες καί δοξομανίες.

Σήμερα, οἱ οἰκογένειες, οἱ ὁμάδες, οἱ κοινωνίες, οἱ λαοί, τά ἔθνη εἶναι διχασμένα, κατακομματιασμένα, καί τό ἕνα κομμάτι ἀντιμάχεται τό ἄλλο μέ μιά γλώσσα καί ἐμμονή θηρίου, πού δέν γνωρίζει ἔλεος, πού ἔχει λησμονήσει τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἔχει λησμονήσει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἀνεξάρτητα ἀπό φυλή καί χρῶμα, γλώσσα καί

θρησκεία, εἶναι ἱερός καί ἀπαραβίαστος, γιατί φέρει μέσα του τήν ψυχή, πού εἶναι δώρημα τοῦ αἰώνιου Θεοῦ, πνοή ἀπό τήν πνοή του. Γι’ αὐτό καί τό Εὐαγγέλιο του θεωρεῖ τόν ἄνθρωπο ὡς τήν κορυφαία ἀξία στόν κόσμο.

Σήμερα, ὅμως, δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος, ξεχνώντας τήν ψυχή του καί τά ἠθικά της χρέη πρός τόν Θεό, διαστρέφεται καί παραμορφώνεται καί ἀποθηριοποιεῖται, καί γίνεται λύκος γιά τόν συνάνθρωπό του. Καί τήν πικρή αὐτή ἀλήθεια τή βλέπουμε σήμερα, ἀφενός μέν στήν πολεμική τραγωδία, πού γιά δύο σχεδόν χρόνια ἐξελίσσεται στό οὐκρανικό μέτωπο μεταξύ τῆς Ρωσίας καί τοῦ ΝΑΤΟ καί τοῦ ὁποίου οἱ χῶρες πού τό ἀπαρτίζουν, μέ ἐπικεφαλῆς τήν Ἀμερική, ρίχνουν καθημερινά πακτωλούς δισεκατομμυρίων εὐρώ καί ἀνυπολόγιστης ἀξίας ὑπερσύγχρονο πολεμικό ὑλικό, στήν ἀγωνία τους μήπως καί τελειώσει ἐπί τέλους αὐτός ὁ καταστροφικός πόλεμος. Ἀφετέρου δέ στόν ἐν ἐξελίξει πόλεμο μεταξύ τοῦ Ἰσραήλ καί τῆς τρομοκρατικῆς παλαιστινιακῆς ὀργάνωσης ΧΑΜΑΣ. Ἡ φρίκη τῆς πολεμικῆς αὐτῆς τραγωδίας ἔχει μετατρέψει τόν ἄνθρωπο σέ ἀπάνθρωπο, χωρίς ἴχνος ἀγαπητικῆς διάθεσης καί εὐαισθησίας στήν αἱματηρή ἀντιμετώπιση τοῦ ἀντιπάλου ἤ, ἔστω, μέ κάποια στοιχειώδη ἀξιοπρέπεια. Στή φρικτή αὐτή πολεμική τραγωδία, οἱ μέν Ἰσραηλινοί μαζί μέ τήν ἀγωνία τους γιά τούς ἀνυπεράσπιστους ὁμήρους, θρηνοῦν ταυτόχρονα τά ἀνυποψίαστα, ἀθῶα θύματα τῆς κτηνώδους παραφροσύνης τῶν ἀδίστακτων τρομοκρατῶν τῆς ΧΑΜΑΣ, ὁ δέ ἐπίσης αἰχμάλωτος παλαιστινιακός λαός τῆς Λωρίδας τῆς Γάζας, θρηνεῖ τίς χιλιάδες ἀθῶα θύματα τῆς ἐκδικητικῆς ἀγριότητας τοῦ Ἰσραηλινοῦ στρατοῦ. Ἡ δέ ὀδύνη καταγράφεται στά μάτια ὅλων ἐκείνων, Ἰσραηλινῶν καί Παλαιστινίων, πού ἔμειναν πίσω, γιά νά κλάψουν καί νά θρηνήσουν αὐτούς, πού τόσο ἄδικα καί φρικτά ἔφυγαν ἀπό τή ζωή αὐτή ἤ δοκιμάζονται σκληρά στά ὑπόγεια τοῦνελ τῆς ΧΑΜΑΣ ὡς ὅμηροι, πού ζοῦν μέ τόν φόβο, τήν ἀγωνία καί τόν τρόμο, γιά τή τύχη τους.

Τί κι ἄν οἱ μεγάλοι τῆς γῆς καταξοδεύονται σήμερα σέ μεγαλόστομα, ὑποκριτικά καί δόλια εὐχολόγια! Ὁ πόλεμος, ὁ ὁποιοσδήποτε πόλεμος, ἀποδεικνύεται, ὅτι δέν ἐλέγχεται ἀπό νόμους, συμβάσεις καί συμφωνίες, δέν γνωρίζει ἀπό ἀνθρωπιά, δέν σέβεται τόν ἀδύνατο, δέν ὑπολογίζει τόν ἄμαχο, δέν λυπᾶται τά παιδιά, τίς μητέρες, τίς γιαγιάδες, τούς γέροντες. Δέν σκέπτονται, ὅτι ἕνας πόλεμος μπορεῖ νά καταστρέψει μνημεῖα πολιτισμοῦ, πού ἔκτισαν οἱ αἰῶνες.

Καί καλύτεροι μάρτυρες τῆς δολοφονικῆς αὐτῆς ἀλήθειας εἴμαστε καί ἐμεῖς, οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου, πού γιά σαράντα ἐννέα καί πλέον χρόνια, μέ ὀργή καί ὀδύνη βλέπουμε τή μαρτυρική μας Πατρίδα νά στενάζει καί νά ὀλόφύρεται κάτω ἀπό τό βαρύ πέλμα τοῦ τουρκικοῦ Ἀττίλα, πού ἄδικα καί παράνομα καί ἐνάντια σέ κάθε ἔννοια ἠθικῆς καί δικαίου εἰσέβαλε, κατά τόν μαῦρο ἐκεῖνο Ἰούλιο τοῦ 1974, στή μαρτυρική αὐτή Νῆσο τῶν Ἀχαιῶν καί τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, καί ἀφοῦ

δολοφόνησε, ἔσφαξε καί κατακρεούργησε, βίασε καί ἀτίμωσε, ἔδιωξε μέ τή βία ἀπό τίς πατρογονικές του ἑστίες τόν ἑλληνορθόδοξο γηγενῆ πληθυσμό, πού ζοῦσε ἐκεῖ, στήν κατεχόμενη σήμερα βόρεια Κύπρο, γιά τρεῖς χιλιάδες χρόνια. Καί στή συνέχεια προσπάθησε καί συνεχίζει ἀκόμα νά προσπαθεῖ, μέ κυνισμό καί ἀδιαντροπιά, ἀφενός μέν νά ἀλλάξει τόν δημογραφικό χαρακτήρα τῆς Νήσου μας, μέ ἕνα μεθοδευμένο, προκλητικό ἐποικισμό μέ τούς κουβαλητούς ἀπό τά βάθη τῆς Ἀσίας, ἀφετέρου δέ νά ἐξαλείψει τήν ἑλληνορθόδοξη χριστιανική ταυτότητα τῆς κατεχόμενης Πατρίδας μας, μέ τήν καταστροφή τῶν χριστιανικῶν καί ἑλληνικῶν μνημείων, τά ὁποῖα σεβάστηκαν οἱ αἰῶνες. Καί ὅλα αὐτά συμβαίνουν μπροστά στά ἀδιάφορα μάτια τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι νίπτουν «τάς χεῖράς των» σάν ἄλλοι Πόντιοι Πιλάτοι, γιατί κολυμποῦν, δυστυχῶς, στή λάσπη τοῦ συμφεροντολογισμοῦ καί μετροῦν τά πάντα μέ τή δύναμη τοῦ χρήματος καί τήν ἠθική τοῦ πετρελαίου καί τοῦ φυσικοῦ ἀερίου.

Σήμερα, ἀρχηγοί μεγάλων κρατῶν, πλανητάρχες καί εὐρωπαϊστές καί ἀποικιοκράτες, πού αὐτοθαυμάζονται γιά τήν εἰρηνοφιλία τους, ἐθελοτυφλοῦν στή δικαιοσύνη καί ἐπικροτοῦν τήν ἀδικία, καί ἐνθαρρύνουν τήν παρανομία καί δέν διστάζουν νά ἐφαρμόζουν τόν νόμο τῆς ζούγκλας στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες. Ἐμφανίζονται, δυστυχῶς σήμερα, ὡς προασπιστές τῆς ἐλευθερίας οἱ ἀπαισιότεροι στραγγαλιστές της, καί ὡς ἄγγελοι φωτός οἱ δαίμονες τοῦ σκότους καί τῆς κολάσεως. Δέν πρέπει νά ἀπογοητευόμαστε, ὅμως, ἀπό τήν προσωρινή αὐτή ἐπικράτηση τῆς ἀδικίας, καί δέν πρέπει νά ἀποκάμνομε ἀπό τή δοκιμασία τῶν θλίψεων. Νά ἀντλήσουμε πρέπει ἀπό τή φάτνη τῆς Βηθλεέμ παραμυθία καί θάρρος καί νά συνεχίσουμε τόν ἀγώνα μέχρι τήν τελική δικαίωση καί τήν ἐλευθερία.

Χριστιανοί μου,

Ἡ δυστυχία τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ὀφείλεται στήν ἀπιστία. Αὐτή νέκρωσε τίς συνειδήσεις καί ἔκαμε τόν βίο μας παράλογο καί ἀναρχούμενο. Κανένας πιά δέν σέβεται τίποτε, γιατί χάθηκε ἡ πίστη στόν Θεό, μέ ἀποτέλεσμα ὁ κόσμος νά ἔχει χαράξει πορεία ζωῆς ἄνευ Θεοῦ, γι’ αὐτό καί ὁδοιπορεῖ ὑπό τόν ἀδελφοκτόνο ἀστερισμό τοῦ Κάιν καί πέφτει στόν παραλογισμό τῶν καταστροφικῶν πολέμων.

Σήμερα, ἐκθρονίσαμε τόν Θεό ἀπό τό κέντρο τῆς ζωῆς μας καί τοποθετήσαμε στή θέση του τόν ἄνθρωπο. Ἀπό τό πρωτεῖο τοῦ Θεοῦ πήγαμε στό πρωτεῖο τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπό τότε, ὅμως, πού ἀνατρέψαμε τήν ἱεραρχία τοῦ σύμπαντος καί ζητήσαμε τή θεοποίηση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ οἰκουμένη περπατεῖ πλάι σέ βάραθρα, ἀπελπισμένη, σέ ἀδιέξοδα ἠθικά. Καί τοῦτο, γιατί ἡ ἀπιστία στερεῖ ἀπό τόν κόσμο τό οὐράνιο μέλλον, ἐξαφανίζει ἀπό τά μάτια μας τήν αἰωνιότητα, μεγαλοποιεῖ τίς ἀνάγκες καί τούς φόβους καί ρίχνει τούς ἀνθρώπους καί τούς λαούς τόν ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

Μέσα σ’ αὐτό τόν ἀναστατωμένο κόσμο, πού κυλᾶ καί πάλι στή βαρβαρότητα, μόνο ὁ γεννηθείς Θεάνθρωπος Χριστός ἔχει τή δύναμη νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τά δεσμά τοῦ κακοῦ, ἀρκεῖ Αὐτός νά γίνει ξανά ἡ λατρεία τῆς καρδιᾶς μας. Ἀπό τό σημερινό χάος δέν ὑπάρχει καμιά ἄλλη διέξοδος, ἐκτός ἀπό τήν ἐπανεύρεση τοῦ Θεοῦ, ὡς προαιώνιας ἀρχῆς τῶν πάντων. Τῆς αὐθεντίας αὐτῆς, πού ἐξαιτίας τῆς δικῆς της παρουσίας συγκροτεῖται καί τιθασσεύεται τό παράλογο τῆς ζωῆς. Μόνο ὅταν ξανατοποθετήσουμε τόν Θεό στό κέντρο τῆς ζωῆς μας, θά ξαναϊσορροπήσει ὁ κόσμος καί θά ξαναγίνει ἡ ζωή μας φυσική, σωστά ἱεραρχημένη, ζωή ἀληθινά ἀνθρώπινη, χωρίς σφαγές καί πολέμους. Ἡ ἀληθινή εἰρήνη, πού ὕμνησαν οἱ ἄγγελοι, κατά τή νύκτα τῆς θείας Γεννήσεως, δέν πηγάζει ἀπό τή γῆ, δέν εἶναι ἀποτέλεσμα συνεδρίων καί διεθνῶν ὀργανισμῶν. Ἡ εἰρήνη ἡ ἀληθινή εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ πρός ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τή ζητοῦν. Εἶναι καρπός, ὁ ὁποῖος ὡριμάζει στίς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων, στίς ὁποῖες βασιλεύει ὁ Χριστός, καί γεύονται τόν γλυκύ αὐτό καρπό μόνο ἐκεῖνοι, στίς ψυχές τῶν ὁποίων κατοικεῖ ὁ Χριστός: «Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τήν ἐμήν δίδωμι ὑμῖν» (Ἰω. ιδ’ 27).

Πρέπει νά τό ἐννοήσουμε καλά, ὅτι τό μόνο μέσο γιά τήν ἐπικράτηση πραγματικῆς ἐν δικαιοσύνῃ εἰρήνης πάνω στή γῆ, εἶναι ἡ πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό καί ἡ συμμόρφωση πρός τίς ἐντολές του: «Χριστός ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν» (Ἐφεσ. β’ 14), διακηρύττει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καί στήν πρός Κολασσαεῖς ἐπιστολή του ρητά τονίζει, ὅτι αὐτός, ὁ Χριστός, εἶναι ὁ «εἰρηνοποιήσας διά τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ» (Κολ. α’ 20) τούς ἀνθρώπους μέ τόν Θεό καί μεταξύ τους.

Μόνο ὁ Χριστός, λοιπόν, πού εἶναι τό φῶς τό ἀληθινό καί ὁ διδάσκαλος τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀρετῆς, θά σώσει τόν κόσμο ἀπό τόν ὁλοκληρωτικό ὄλεθρο: «Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἡ σωτηρία• οὐδέ γάρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπό τόν οὐρανόν τό δεδομένον τοῖς ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. δ’ 12), διαβάζουμε στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Προσοχή, λοιπόν. Ὅταν ἀκούσουμε καί φέτος τό προσκλητήριο: «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός», ἄς δώσουμε ὅλοι τό παρόν, ὅπως οἱ Μάγοι καί οἱ

Ποιμένες. Μαζί δέ μέ τήν εὐλαβική προσκύνησή μας, ἄς τοῦ προσφέρουμε τήν ψυχή καί τήν καρδιά μας, γιά νά τίς καθαρίσει ἀπό τήν ἁμαρτία, καί νά στήσει μέσα σ’ αὐτές τόν θρόνο του «ὁ τεχθείς Βασιλεύς» (Ματθ. β’ 2) καί Λυτρωτής μας Κύριος.

Μόνο ἔτσι ἡ χαρά καί ἡ εἰρήνη τῶν Χριστουγέννων θά βασιλεύσουν στίς καρδιές ὅλων μας καί πανευτυχεῖς καί ἐκστατικοί, ὅπως οἱ ἀγραυλοῦντες ἁπλοϊκοί Ποιμένες, κατά τή νύκτα τῆς θείας Γεννήσεως, θά ἑνωτισθοῦμε σ’ ὅλη τήν ἄρρητη γλυκύτητά του, τόν ὕμνο πού ἀνέμελπαν τότε, εὐαγγελιζόμενοι τό ὑπερφυές γεγονός οἱ λευκοφόροι Ἄγγελοι: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. β’ 14).

Ἀμήν.